

ΛΟΥΚΙΑ

Καί τώρα ένα είδησεογραφικό ρεπορτάζ που καλύπτει
διάφορες χώρες. 'Αφιερώμα μας ή Κύπρος.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ, χώμα της Κύπρου

(Κίνας 'Ολυμπίου)

PIK

'Η Έλλη Παιονίδου δέν είναι άγνωστη στόν ποιητικό χώρο
του τόπου μας. 'Η ποιητική συλλογή της "Χώμα της
Κύπρου", που κυκλοφόρησε πριν από λίγο καιρό, εδναί
ή τρίτη που εκδίδει. Οί άλλες δύο ήταν "Παλάμη
άνοιγμένη στόν 'Ηλιο" (1964) και "Ώρες της Λευκωσίας
(1967)

'Η νέα τούτη ποιητική συλλογή που είκονογραφείται από
τόν Μίνω 'Αργυράκη χωρίζεται σέ τρία μέρη. Στο πρώτο
άπ'αυτά συναντούμε τό γνώριμο κι'άπότίς προηγούμενες
συλλογές ύφος της ποιήτριας. Θα μπορούσαμε νά τήν
όνομάσουμε "ποιήτρια των άπλών πραγμάτων". Οί στιγμές
καί τά πράγματα που τήν συγκινούν καί τήν κάνουν νά
μετουσιώση σέ σίχους τό συναίσθημα της, είναι στιγμές
καί πράγματα που όλους μάς συγκινούν καί τό συναίσθημα
της ποιήτριας άμεσα μεταδίδεται καί σέ μάς. 'Ένα
χαμόγελο παιδιού, ένα κυριακάτικο πρωινό, ό άποχαιρετισ-
μός μιās φίλης. Καί σέ τούτη τή συλλογή συναντούμε
πλούσια τήν άγάπη της πατρικής γης έκφρασμένη σ'ένα
τραγούδι για τό χώμα της Κύπρου, για τό 'Αμπελοχώρι, τό
Ψευκο, τή συκιά, τό κυπαρίσι, τή χαρουπιά, τή λεμονιά
τή μυρτιά της Κύπρου. 'Ακούστε ένα ποίημα άπ'αυτό τό
μέρος της συλλογής. Τίτλος του: Θάλασσα της Κύπρου

Μή μέ καλεῖς, μή μέ καλεῖς.

Τήν άλμυρή σου πρόσκληση δέν τήν άντέχω.

Οί γλάροι βιάζονται καί τό καράβι μπλέχτηκε
στά μυρωμένα φύκια σου, μαλιά.

Στ' ἀμπάρι ξεχασμένες οἱ ὑδρίες
 μ' ἀπολιθώματα καρπῶν κι' αἰώνων
 Κῶμα , σφά μαντατα φέρνεις
 ἀπὸ καιροῦς καί βάθη.
 Μά ἐγὼ γυρεύω τὴν πυξίδα
 κι' οἱ γλάροι βιάζονται.
 Μὴ μὲ καλεῖς, μὴ μὲ καλεῖς.

X

Στὸ δεῦτερο καὶ τρίτο μέρος τῆς συλλογῆς ποῦ ἔχουν
 τίτλο : "Θρήνος τῆς Ἀφροδίτης στὸν νεκρὸ Ἀδωνι"
 καὶ "Ἀπάντηση στὸ γράμμα φυλακισμένου ποιητῆ"
 τὸ ποιητικὸ κλίμα ἀλλάζει. Ἡ Παιουτίδου γίνεται τώρα
 πιὸ συμβολικὴ, πρ χωρεῖ πιὸ πολὺ στὴν ἀφαίρεση. Προβλη-
 ματίζεται πάνω στὴ σύγχρονη, παράλογη ἐποχὴ μας κι'
 εἶναι γεμάτη ἐπαναστατημένη ὀργή. Ὅμως κι' ἐδῶ ἡ ὀργή
 τῆς ἐκφράζεται μὲ ἡρεμούς, χαμηλοὺς τόνους.

Λέει ἡ ποιήτρια:

Λ

Νοιώθω γεμάτη παράλογη ἀγάπη
 παράλογο φόβο
 παράλογη ζωὴ
 παράλογο θάνατο.

X

Κι' ἄλλοῦ μὲ μιὰ κραυγὴ εἰρωνείας διαμαρτύρεται

Λ

Ζήτω ὁ πλαστικὸς πολιτισμὸς μας
 ποῦ τὸ κέφι του μυρίζει οὐτῶς

X

Διαβάξθ^{κη} ἀκόμα ἓνα ποίημα ἀπὸ τὸ τελευταῖο μέρος τῆς
 συλλογῆς, ἓνα ποίημα ποῦ μ' ὅλη τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴ
 πίκρα ποῦ περιέχει ἀφήνει νὰ διαφαίνεται στὸ τέλος του
 κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα γιὰ κάτι καλύτερο ποῦ θάρθη.

ΛΟΥΚΙΑ

Χαιρέτησέ μου ἐκεῖ ποῦ βρίσκεσαι τὴν προσμονή

καὶ πές της πὼς ὅτι καὶ νᾶναι

εἶναι μιὰ συντροφιά,

σκυφτὴ, σὰν γρηᾶ ποῦ πλέκει

καί ξεράθησαν τὰ μάτια της κρεμασμένα στό νῆμα
 'Εμᾶς ἐδῶ δέν μᾶς χρειάζεται .

Γίναμε χεδόν ἀντάρχεις μέ τήν ἀνία μας
 πού τήν περιφέρουμε παντοῦ
 σάν κραυγαλέο ἀθλοθέτημα.

'Εμεῖς ἐδῶ γίναμε ἀντάρχεις μέ τήν ἀνυπαρξία μας
 πού τήν καλύπτουμε μέ περιβλήματα ἄδειων βιβλίων
 Χαιρέτισε μου τό βιολετί σύννεφο πού δέ μέ γνώρισε .

'Η βροχή του ἴσως μᾶς φέρει φέτος καρπό.

ΧΑΡΗΣ

Αὐτά γιά τή συλλογή τῆς Παλιονίδου πού τό κριτικό
 σημείωμα γι' αὐτήν ἔγραψε ἡ συνεργάτιδα τοῦ προγράμματός
 μας Κίκα 'Ολυμπίου.